

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra AF GRUNDTVIGS DAGBØGER

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter", i Grundtvig, N. F. S.: *N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter*, Gyldendalske Boghandel, 1904-1909, s. 82.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-grundtvig01val-shoot-idm140411866908624/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter

Af Grundtvigs Dagbøger

almindelige, men den forudsætter endogsaa den indre Natur-
anskuelse, som er saa sjelden, for at faates og skattes.

Steffens selv tilstaaer, at den halvkultiverede skal røres uden-
fra indad, og derfor ønskede Jeg at beholde den ydre Natur-
anskuelse i sin simple ædle Form. —

Dog, Jeg vilde mere, og maae i Følge mit Maal ville mere, thi
hin simple naturlige Poesi finder Jeg dog taust optaget af de
nyere Digtere. Jeg vilde beholde en Del af, hvad De kalde
Sentimentalitet, fordi Jeg troer, den har sin store Nytte, fordi
Jeg føler, det dog er bedre at røres udenfra end slet ikke at røres.
— Men just fordi min Grund var praktisk, just derfor har den
ingen Vægt, thi det er dog nok, som Steffens siger, at enhver
Videnskab har sin eyendommelige uendelige Tendents, som er
ganske uafhængig af dens praktiske Anvendelse. —

I Hovedsagen maae Jeg da bekende Mig til de ny Pœters
Tro, uden derfor at indrømme, hvad De ville, at der, paa Skake-
spæer og nogle Italiænere som [læs: samt] Levninger af Proven-
salerne [nær], ingen Digter var til fra Grækernes blomstrende
Tid indtil Goethe. Dette kan Jeg ikke indrømme for nærvæ-
rende Tid, da nye Læsning af og Tænkning over de Værker,
som prange med Digtetiteln, blandt Romere, Galler, Britan-
ner, Germaner og Skandinaver, maatte gaae forud for denne
Dom, naar den skal have noget Værd. — Mange, ¹⁸⁸⁰ har Jeg
aldrig læst, og slet Ingen har Jeg læst, siden Jeg blev Mig mine
Begreber tydelig bevidst, thi det er egentlig først i dette Nu. Jeg
har altsaa ey kunnet anvende et Begreb, Jeg enten slet ikke
havde eller dog kun dunkelt ahnede. —

Haardt synes det Mig vist nok at troe, en Virgil, Horats, Ovid,
have i saa mange Aarhundrede[r] faret under falsk Flag, uden
at vorde kendte selv af Grækenlands varme Beundrere; men
Jeg kan heller ikke paastaae at være henreven af nogen iblandt
dem, ligesom Jeg godt kan finde Mig i, Ovid bliver atter relege-
ret, skønt Jeg med Fornøjelse har læst hans smukke Vers, og
beundret hans spillende Vid. —

En Tvivl kan Jeg imidlertid ikke afholde Mig fra, og det er,
om ikke adskillige af De, der saa ubarmhertig fradømmes al
Digtereksistents, ey have under en anden Form besiddet hint
*οσιον*¹, der udgør Poesiens Sjel. —

Ogsaa finder Jeg den Fordring billig, at de Digtere, der føle
sig ophøvede over den ydre Anskuelse, dog ikke foragte eller

¹ ο: Guddommelige.